

Arrest

nr. 334 618 van 20 oktober 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het beroep dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 januari 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 augustus 2025.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, bijgestaan door advocaat A. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan. U verklaart van etnische origine Pashtoun te zijn en de soennitische islam na te leven.

U bent geboren in 2002 te [K.] dorp, district [A.] in de provincie Kunar. Hier woonde u vanaf uw geboorte tot uw vertrek uit Afghanistan samen met uw vader, moeder, vier zussen, broer, vrouw en zoontje. Uw familie is nog steeds woonachtig te [K.], in uw ouderlijk huis. Uw vader is op datum van het persoonlijk onderhoud (d.d. 1 september 2023) vermist. Volgens uw verklaringen behaalde u uw diploma secundair onderwijs in het jaar 1398 volgens de Afghaanse kalender (maart 2019 – maart 2020 volgens de Gregoriaanse kalender). In het jaar 1399 (maart 2020 – maart 2021 GK) startte u uw werk als taxichauffeur welke u weer beëindigde op 26 Sawr 1400 (16 mei 2021 GK).

U verklaart dat u tijdens uw werk als taxichauffeur op twee Sawr 1400 (22 april 2021 GK) werd aangehouden door de taliban ter controle en dat u tijdens deze controle opmerkte dat de taliban een bom aan het plaatsen waren ter hoogte van het kruispunt tussen Sarkano en Nawa Pas. Vervolgens reed u met uw taxi naar de basis van de overheid om melding te maken van deze plaatsing van de bom. De overheid kwam ter plaatse en ontmantelde de bom waardoor er een gevecht tussen de taliban en de overheid plaatsvond. Tijdens dit gevecht raakte één soldaat en één talib gewond, en werd er één talib gedood. Na dit incident beschuldigden de taliban u van verraad en het doden van een talib. Vier à vijf dagen na het voornoemde incident hoorde u immers van een collega-chauffeur aan de standplaats dat u door de taliban verantwoordelijk werd gehouden voor de dood en verwonding van hun strijdmakkers. Op 26 Sawr 1400 (16 mei 2021 GK) ontving u een eerste dreigbrief van de taliban waarin ze eisten dat u zich bij hen zou aanmelden ter verantwoording van het incident. Ten gevolge van deze brief stopte u met uw werk als taxichauffeur. Op 24 Jawza 1400 (14 juni 2021 GK) ontving uw moeder een tweede brief van de taliban waarin werd aangegeven dat u veroordeeld bent tot een zware straf omwille van uw verraad. Drie maanden na ontvangst van de laatste brief vertrok u samen met uw vader naar Kabul, vervolgens verliet u Afghanistan, maar keerde uw vader niet terug naar huis. Op datum van het persoonlijk onderhoud (d.d. 1 september 2023) is uw vader nog steeds vermist.

U verliet Afghanistan op de dag van de machtsovername. Na een reis van ongeveer elf maanden en vijftien dagen kwam u in België toe op 31 juli 2022. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 1 augustus 2022.

Na uw vertrek hebben er zich geen verdere incidenten voorgedaan. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat ze u verantwoordelijk stellen voor de dood en verwonding van hun leden.

Ter staving van uw verzoek legt u van volgende documenten de kopieën voor: twee dreigbrieven van de taliban, een bevestigingsbrief van de dorpsraad omtrent uw problemen en uw werk als taxichauffeur, en uw taskara. Middels uw advocaat maakte u op 11 september 2023 uw opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud over.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat ze u verantwoordelijk stellen voor de dood en verwonding van hun leden (zie notities persoonlijk onderhoud d.d. 01/09/2023, hierna CGVS, p12).

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Om te beginnen dient er opgemerkt te worden dat u verschillende inconsistente verklaringen aflegt doorheen uw asielrelaas. Vooreerst legt u een inconsistente verklaring af omtrent het moment van uw vertrek uit Afghanistan. In het begin van het persoonlijk onderhoud (d.d. 1 september 2023) en tijdens uw interview bij de DVZ vertelt u dat uw vertrek heeft plaatsgevonden rond de periode van de machtsovername (d.d. 15 augustus 2021) (CGVS, p19 en CGVS-vragenlijst, vraag 5). Later tijdens uw persoonlijk onderhoud geeft u echter aan dat u na het ontvangen van de laatste brief op 24 Jawza 1400 (14 juni 2021 GK) nog drie maanden bent verbleven in Afghanistan (CGVS, p. 10, 20). Voorts beschrijft u een verblijf van vier tot vijf maanden in Afghanistan waarbij de taliban geen enkele actie ondernamen om u te laten boeten voor uw verraad dat leidde tot de dood en verwonding van hun leden (CGVS, p18, 20). Ten slotte dient er te worden opgemerkt dat u inconsistente verklaringen aflegt over de plaatsing van de bom. Zo verklaarde u initieel tijdens het interview bij de DVZ dat er een bom in uw koffer werd geplaatst door de taliban (CGVS-vragenlijst, vraag 5). Vervolgens verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud dat u de taliban vanop een afstand zag graven en ervan uit ging dat ze daar een bom aan het plaatsen waren, en waarna u de veiligheidsdiensten naar deze plek leidde om de bom te ontmantelen (CGVS, p11,13-15). Wanneer u tijdens het vervolg van het persoonlijk onderhoud op deze inconsistentie wordt gewezen verklaart u dat het over een misverstand met de

tolk zou gaan en bevestigt u uw verklaringen omtrent de taliban die aan het graven waren (CGVS, p21-22). Het louter ontkennen of bevestigen van één van beide versies kan niet weerhouden worden als rechtvaardiging. Daarbij werden uw verklaringen bij de DVZ aan u in het Pashtou voorgelezen en kreeg u daar reeds een eerste kans om eventuele misverstanden recht te zetten (zie CGVS-Vragenlijst d.d. 23/09/2023). Vervolgens werd er ook bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gevraagd of u opmerkingen of problemen te melden had bij uw verklaringen op de DVZ. Ook tijdens deze tweede mogelijkheid van rechtzetting geeft u aan dat het interview goed verlopen was en er geen opmerkingen zijn behalve dat u destijds uw taskara niet had afgegeven (CGVS, p3). Van een verzoeker die verklaart dat zijn leven in gevaar is en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, mag te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn vluchtmotieven van bij het begin van de asielprocedure zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet. Daarbij aansluitend is er het gegeven dat u nooit eerder vermeldde dat uw vader vermist is sinds uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p22-23). Dit is eveneens inconsistent met uw verklaringen tijdens uw interview bij de DVZ, waarin u toen aanhaalde dat uw vader nog woonachtig is te [A.] (Verklaring DVZ d.d. 23/09/2022 vraag 13). Deze inconsistenties doen reeds ernstige vragen rijzen omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en uw vluchtmotieven.

U zag tijdens de controle van uw auto door de taliban twee talibanleden langs de kant van de weg graven (CGVS, p11). Hieruit concludeerde u dat de taliban daar een bom aan het plaatsen waren (CGVS, p11,13). Echter geeft u aan niet te weten hoe zo een bom geplaatst dient te worden en dat u niet meer zag dan twee mensen die aan het graven waren (CGVS, p13). U verklaart dat de afstand tussen uzelf en de taliban, toen u hen betrapte op het plaatsen van een bom, slechts twintig meter bedroeg (CGVS, p14). Dit is toch een opmerkelijk korte afstand voor de taliban om zo dichtbij een door henzelf uitgevoerde controle het plaatsen van de bom te laten doorgaan. Immers wordt de kans om betrap te worden zo alleen maar vergroot en hun opzet net in gevaar gebracht. De vraag hierbij is waarom de taliban zoiets openlijk zouden doen wat in feite verborgen had moeten blijven voor buitenstaanders. Bovendien zou ook worden verwacht dat als u, tegen de verwachtingen van de taliban in, was opgedoken op de plaats waar ze zaken uitvoerden die het daglicht niet mochten zien, de aanwezige leden dan meteen actie hadden ondernomen tegen u. Een actie of waarschuwing waarbij ze u het zwijgen zouden opleggen om ervoor te zorgen dat u hun plan niet in de kiem zou smoren en al zeker niet naar de politie of andere overheidstroepen zou stappen. Echter lieten ze u gewoon doorrijden rechtstreeks naar een checkpoint van het leger op amper tien minuten rijden van de plaats van de bom en waarbij u een melding van hun activiteiten kon maken (CGVS, p11,13-14). Dit is uitermate vreemd en brengt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang. Daarbij is het niet aannemelijk dat de overheid u meteen zou geloven wanneer u tijdens een standaardcontrole melding maakt van een bom (CGVS, p14). U kan hierover geen plausibele verklaringen afleggen (CGVS, p14). U zou namelijk al na een gesprek van amper vijftien minuten de legerleiding hebben overtuigd (CGVS, p15). De legerdiensten hadden echter op geen enkele manier kunnen inschatten dat u de waarheid sprak en hen niet in een hinderlaag begeleidde. Daarbij is het ook vreemd dat u door middel van uw eigen wagen, in het midden van de nacht, achter de overheidsdiensten aanrijdt en hen zo richting de bom diende te begeleiden door het knippen met uw lichten (CGVS, p15). U moest het op voorhand zeggen als jullie bijna aan de bom aankwamen, aldus uw verklaringen (CGVS, p16). Dit zijn bedenkelijke praktijken daar u hen makkelijk, al dan niet per ongeluk, verkeerdelijk had kunnen aansturen zo in het donker. Deze overwegingen moeten toch ook gespeeld hebben in de hoofden van de legerleiding. Eenmaal aangekomen bij de bom mag u, volgens uw verklaringen, dan weer onmiddellijk beschikken waarna er evenwel een gevecht losbarstte tussen de taliban en de overheid (CGVS, p15). Dit houdt niet alleen in dat u een uitermate groot risico nam voor uw eigen leven, maar ook dat de legerdiensten zouden vermoeden dat u hen in de hinderlaag hebt geleid en u verantwoordelijk achtten voor de aanval op hen. Uw verklaringen missen duidelijk overtuigingskracht door voorgaande vaststellingen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondergraven.

Daarnaast is er de opvallende vaststelling dat uw houding om meteen de taliban te verraden niet in overeenstemming is met het inschatten van het gevaar dat u zou lopen als gevolg daarvan. Na het zien van de graafwerken stapt u immers vrijwel meteen naar de overheid zonder hier schijnbaar lang over na te denken of uw getuigenis en intenties vooraf met iemand te bespreken (CGVS, p14-15). Deze beslissing moet in het licht van uw verklaringen over de talibanaanwezigheid in uw regio worden gelezen en beoordeeld. U verklaart dat u als taxichauffeur steeds onderweg was naar andere regio's en plaatsen waarvan u verklaarde dat het niet veilig was en er veel taliban aanwezig waren (CGVS, p14). Van een taxichauffeur, die een duidelijk zicht had op de controle- en machtsmechanismen van de taliban en haar reputatie in zijn regio, is het niet onredelijk te verwachten dat hij eveneens het besef had dat het doorgeven van eender welke informatie over de taliban, ernstige risico's met zich kon meebrengen. Nergens uit uw verklaringen blijkt evenwel dat dit besef bij u op dat moment aanwezig was (CGVS, p15). Verder wordt hier opnieuw verwezen naar het gegeven dat u de overheid met behulp van uw eigen wagen begeleidde naar de bom (CGVS, p14). Hierbij stelde u zichzelf bloot aan een mogelijke ontploffing van de bom of een confrontatie tussen de overheid en de taliban. De constatering dat u zo goed als geen reflectie of inschatting van de gevolgen van uw verklikking maakte, is in die zin niet aannemelijk.

Daaropvolgend verklaart u dat u ter bescherming van uzelf vier à vijf dagen na het gevecht tussen de taliban en de overheid bent gestopt met werken als taxichauffeur (CGVS, p7,11,18-19). Echter nam u in de drieënhalve maand dat u in uw huis verbleef geen verdere veiligheidsmaatregelen en zag u er geen graten in om nog steeds buitenshuis boodschappen te doen voor uw gezin (CGVS, p19). Nochtans ontving u herhaaldelijke en concrete bedreigingen aan uw adres, waarbij de taliban op de hoogte waren van uw identiteit en woonplaats (CGVS, p10-12,18-19). Uw houding in dezen is dan ook opvallend.

U ontving op 16 mei 2021 een eerste dreigbrief (CGVS, p10; zie administratief dossier), dit is ongeveer één maand na het plaatsvinden van het incident met de bom. Eén maand later, op 14 juni 2021, ontving u een tweede dreigbrief (CGVS, p10; zie administratief dossier). Er werden u twee dreigbrieven, met een tussentijd van één maand, afgeleverd waaraan geen verdere gevolgen door de taliban werden gegeven. Dat uw belagers u met andere woorden waarschuwd en ruimschoots de tijd gaven om te ontsnappen is vreemd. Op die manier gaven ze u namelijk een voorsprong en hypothekeerden ze hun eigen doel, zijnde u vatten en uw spionageactiviteiten aan banden leggen. De houding van de taliban ten aanzien van uw verraad, waardoor hun leden werden gedood en verwond, is aldus niet aannemelijk. Voornoemde op meerdere vlakken opvallende houding van u, alsook van de taliban, zetten het geloof in uw aangevoerde relaas verder onder druk.

U dient ook een brief in waarin de dorpsraad uw werk en problemen met de taliban bevestigen (CGVS, p9). Dit document kan evenwel geen wijziging betekenen in hetgeen voorafgaat. Het document werd opgesteld op 27 november 2022. Dit is meer dan één jaar na uw vertrek uit Afghanistan en u gaf aan dat u zelf vroeg om het stuk te laten opstellen (CGVS, p9-10). Het gesolliciteerd karakter ontnemt dit stuk van haar objectieve bewijswaarde. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te

beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40%

van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Boj t.

Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_Herat_City.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie.

Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of

uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot negentienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien ging u in Afghanistan tot de twaalfde graad naar school en behaalde u uw middelbare schooldiploma, ging u in Afghanistan twee jaar naar de madrassa, praktiseert u de soennitische islam ook nog steeds in België, en onderhoudt u nog frequent contact met uw familie in Afghanistan (CGVS p4-5,7-8). Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van anderhalf jaar België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog in contact staat, dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

U stelt dat u in België geslaagd bent voor het behalen van uw rijbewijs, Nederlandse lessen volgt, belastingen betaalt, werkt in een verpakkingsbedrijf en geïntegreerd bent (CGVS, p5,23-24). Uw integratie in België is echter geen motief dat ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen op grond van de vaststelling van een langdurig verblijf en integratie in België. Het CGVS is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar jouw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant. Indien u een langdurig verblijf en een goede integratie wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet u, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, zich wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.

Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geledingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar

Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw taskara kan louter dienen ter staving van uw identiteit en kan bovenstaande appreciatie zodus niet veranderen. De opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud, die u aan het CGVS overmaakte op 11 september 2023 (stuk 4 conform inventaris documenten verzoeker), betreffen loutere aanpassingen inzake spelling en zijn niet van die aard om bovenvermelde vaststellingen te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 7 augustus 2025 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 4 november 2022;
- EUAA, Afghanistan Security Situation, augustus 2022;
- EASO, Afghanistan Country Focus, januari 2022;
- EUAA, Afghanistan – Country Focus, december 2023;
- EUAA, Country Guidance: Afghanistan, mei 2024;
- EUAA, Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city, augustus 2022;
- EASO, Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City, augustus 2020;
- EUAA, Afghanistan: Targeting of individuals, augustus 2022;
- UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023;
- COI, Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023;
- EUAA, COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024;
- EUAA, Afghanistan – Country Focus, november 2024;
- SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad, februari 2025.

Ter terechtzitting heeft verzoeker nog een aanvullende nota neergelegd. Hij heeft hierbij volgende bijkomende stukken gevoegd om zijn integratie en het risico om in Afghanistan als een afvallige te worden beschouwd aan te tonen:

- arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur;
- vier deelcertificaten van de gevolgde opleiding "Nederlands tweede taal – richtgraad 1";
- inschrijvingsformulier en factuur van de opleiding "Nederlands tweede taal – richtgraad 2";
- certificaat basisbekwaamheid voor heftruckchauffeurs;
- profielbeoordeling als magazijnvoorman;

- aanbevelingsbrief vanwege K.G.;
- aanbevelingsbrief vanwege S.V.;
- aanbevelingsbrief vanwege A.V.;
- aanbevelingsbrief vanwege E.J.v.V.;
- aanbevelingsbrief vanwege K.W.;
- uittreksel van het strafregister.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 1.A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie). Hij betoogt tevens dat een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

4.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (cf. RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

4.2.2. Verzoeker houdt verder, door aan te voeren dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt en dat de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden, in wezen voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert.”

In casu heeft verweerder vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde niet geloofwaardig zijn en deze verklaringen en de door hem

aangebrachte stukken niet toelaten te oordelen dat hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft.

Allereerst moet worden vastgesteld dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker voor zijn aankomst in België tal van Europese landen doorkruiste (Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk). Van een vreemdeling die voorhoudt internationale bescherming nodig te hebben mag echter worden verwacht dat hij een verzoek hiertoe indient in de eerste staat die hem een dergelijke bescherming kan bieden. Verzoeker heeft dit duidelijk niet gedaan, wat een aanwijzing vormt dat wellicht andere motieven dan de nood aan een internationale beschermingsstatus aan de basis liggen van zijn vertrek uit Afghanistan.

Verzoeker houdt voor dat hij vreest te zullen worden vervolgd of ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, te zullen lijden in Afghanistan omdat de taliban hem verantwoordelijk houden voor de dood van een van hun leden en de verwonding van een ander lid.

De Raad merkt op dat de verklaringen van verzoeker aangaande de gebeurtenis die aan de basis zou liggen van zijn problemen in Afghanistan niet consistent zijn. Verzoeker stelde tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna; de DVZ) immers dat een bom in de koffer van zijn auto werd gelegd toen hij door de taliban werd tegengehouden bij Nawa Pass (cf. vragenlijst van 23 september 2022, vraag 5). Tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij de diensten van de commissaris-generaal gaf verzoeker echter te kennen dat hij toen hij halt diende te houden voor een controle door de taliban opmerkte hoe verderop twee van hun leden – die hij herkende aan hun tulband, lange baarden, religieuze kleren en machinegeweren (cf. gehoorverslag CGVS van 1 september 2023, blz. 13) – aan het graven waren en een bom in de berm plaatsten (cf. gehoorverslag CGVS van 1 september 2023, blzn. 11 en 14). Toen verzoeker met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, reikte zijn rechtvaardiging niet verder dan het voorhouden dat een tolk zijn verklaringen tijdens het eerste gehoor niet correct weergaf (cf. gehoorverslag CGVS van 1 september 2023, blz. 22). Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel dat de verklaringen die verzoeker aflegde tijdens zijn gehoor bij de DVZ hem na dit gehoor, in zijn moedertaal, het Pashtu, werden voorgelezen en dat hij niet aangaf dat deze verkeerd werden genoteerd of te kennen gaf dat hij enig probleem had om de tolk te begrijpen (cf. gehoorverslag DVZ van 23 september 2022, in fine). Hij verschaft bijgevolg geen plausibele uitleg voor dit verschil in zijn verklaringen. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat het feit dat hem tijdens het gehoor bij de DVZ werd gevraagd om kort te zijn in zijn antwoorden een verklaring kan vormen voor het vastgestelde verschil in zijn relaas. Ook deze redengeving kan niet overtuigen. Er is een wezenlijk verschil tussen het aanbrengen van een bom in een wagen en het plaatsen van een bom in de wegberm. De vraag om een gebeurtenis kort weer te geven verantwoordt niet dat een gebeurtenis anders wordt voorgesteld. Verzoeker kan, gezien het voorgaande, niet worden gevolgd in zijn betoog dat er sprake is van “*mogelijke misverstanden*” die de kern van zijn asielrelaas niet aantasten.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn gehoren bij de DVZ en de commissaris-generaal op bepaalde punten, naast inconsistente, ook onwaarschijnlijke verklaringen aflegde aangaande de gebeurtenissen die zich zouden hebben voorgedaan. In dit verband wijst de Raad op het gegeven dat, hoewel de gebeurtenis die aan de basis ligt van zijn voorgehouden problemen, volgens verzoeker, plaatsvond rond middernacht, in een bergachtige regio waar er amper zichtbaarheid was (cf. verzoekschrift van 12 februari 2024, blz. 7; gehoorverslag CGVS van 1 september 2023, blzn. 13-14), hij toch kon zien dat twee talibanleden in de verte graafwerken uitvoerden die erop waren gericht een bermbom te plaatsen. Dit is niet geloofwaardig. Het is ook onwaarschijnlijk dat de taliban verzoeker na een eenvoudige controle zouden hebben laten doorrijden wanneer zij een bom aan het plaatsen waren in de wegberm (cf. gehoorverslag CGVS van 1 september 2023, blzn. 11 en 13-14) in plaats van onmiddellijk actie te ondernemen om te voorkomen dat hij de veiligheidsdiensten kon inlichten. Verzoekers verklaring dat de veiligheidsdiensten, nadat hij hen in kennis had gesteld van voormelde nachtelijke activiteiten waarvan hij getuige was geweest, hem verzochten om met zijn eigen wagen mee te rijden naar een plek waar de taliban een bom aan het plaatsen waren en er dus een kans op een explosie en een gewapende confrontatie bestond, is evenzeer ongeloofwaardig. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de “*onaannemelijkheden*” in zijn verklaringen geen afbreuk doen aan zijn geloofwaardigheid.

De Raad kan er ook niet aan voorbijgaan dat verzoeker aangaf dat hij, nadat hij ervan op de hoogte was gesteld dat de taliban hem verantwoordelijk hielden voor de dood van een van hun leden en de verwonding van een ander lid en de taliban hem een brief hadden gestuurd met het verzoek om zich bij hen aan te melden, weliswaar stopte met werken maar verder in zijn woning verbleef en zich zelfs gewoon naar de bazaar begaf om boodschappen te doen (cf. gehoorverslag CGVS van 1 september 2023, blz. 11). Een dergelijk handelen is moeilijk verenigbaar met de voorgehouden vrees dat de taliban hem zouden vatten en zouden doden. Verzoeker verklaarde bovendien dat hij, nadat hij een tweede brief van de taliban ontving, nog een aantal maanden gewoon thuis – waar hij dus gemakkelijk kon worden aangetroffen – bleef. Indien verzoeker werkelijk vreesde te worden gevisieerd door de taliban, dan mocht worden verwacht dat hij dadelijk initiatieven zou nemen om ervoor te zorgen dat hij niet kon worden gevonden. Zijn toelichting dat hij in een

gebied woonde dat onder regeringscontrole stond en waar het dus veilig was, kan niet overtuigen. Verzoeker verklaarde immers dat de brieven van de taliban bij hem thuis werden afgeleverd (cf. gehoorverslag CGVS van 1 september 2023, blzn. 18-19), wat impliceert dat leden of sympathisanten van de taliban tot aan zijn woning konden komen.

Er kan daarenboven niet worden aangenomen dat de door verzoeker aangebrachte *“dreigbrieven”* effectief uitgaan van leden van de taliban. Indien de taliban werkelijk een wraakactie zouden willen ondernemen, omdat zij verzoeker verantwoordelijk achtten voor de dood van één van hun leden en de verwonding van een ander lid, dan is het niet aannemelijk dat zij verzoeker eerst op de hoogte zouden stellen van het feit dat zij, via hun inlichtingendiensten, op de hoogte waren van zijn betrokkenheid om hem op die wijze de kans te geven om zich aan een eventuele vergelding te onttrekken. Deze brieven hebben ook duidelijk een gesolliciteerd karakter. Het asielrelaas van verzoeker wordt – tweemaal zelfs – met de nodige details weergegeven met de duidelijke bedoeling om hem van een document te voorzien om dit relaas te onderbouwen. Indien de taliban verzoeker werkelijk zouden willen horen aangaande een gebeurtenis waarbij hij was betrokken dan kan niet worden aangenomen dat zij dergelijke gedetailleerde brieven zouden opstellen. Op basis van de vertaling van de brief van *“16/05/2021”* blijkt ook dat deze, hoewel hij rechtstreeks aan verzoeker is gericht, een aantal passages bevat waarin naar verzoeker wordt verwezen in de derde persoon enkelvoud. Dit is niet logisch. Het feit dat in beide brieven ook de namen van de betrokken leden van de taliban die bij een vuurgevecht zouden zijn betrokken worden meegedeeld, terwijl deze brieven zogezegd worden verzonden naar een persoon die er niet voor terugschrikte de veiligheidsdiensten in te lichten, bevestigt dat het geen stukken zijn die uitgaan van leden van deze groepering. Het is niet geloofwaardig dat dergelijke inlichtingen waardoor leden van de taliban of hun verwanten in de problemen zouden kunnen komen zomaar worden meegedeeld. De door verzoeker aangebrachte brief die zou zijn opgesteld door een soort dorpsraad heeft, zoals verweerder op correcte gronden opmerkte, evenzeer een gesolliciteerd karakter. Er blijkt niet dat de personen die deze brief ondertekenden getuige waren van de gebeurtenis waarnaar zij verwijzen. Zij kunnen bijgevolg slechts verklaren wat hen door verzoeker werd meegedeeld. Een dergelijk stuk mist elke bewijswaarde.

Door zijn relaas of delen ervan te herhalen, te duiden dat hij op vele vragen *“correcte, coherente en eensluidende antwoorden”* heeft verstrekt en door te stellen dat hij niet akkoord gaat met verweerders argumentatie, toont verzoeker niet aan dat verweerder uitging van een incorrecte feitenvinding of onredelijke gevolgtrekkingen maakte. Het feit dat verweerder bepaalde vaststellingen heeft gedaan die duidelijk toelaten te besluiten dat verzoekers relaas geen correcte weergave van de werkelijkheid is en een argumentatie heeft opgebouwd om aan te geven waarom geen internationale beschermingsstatus kan worden toegekend, laat ook niet toe te oordelen dat selectief werd tewerk gegaan.

Wat betreft verzoekers bewering dat verweerder geen rekening hield met de beproevingen die hij moest doorstaan tijdens zijn reis naar België en dat *“het menselijk aspect”* buiten beschouwing werd gelaten, dient erop te worden gewezen dat hij hiermee niet aantoont dat hij voldoet aan de criteria om aanspraak te kunnen maken op een internationale beschermingsstatus in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker lijkt te willen aanvoeren dat traumatische ervaringen aan de basis kunnen liggen van psychische stoornissen en *“een vertekende beleving van de werkelijkheid”*, moet worden geduimd er geen medische attesten voorliggen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat bij hem een psychische stoornis werd vastgesteld, die onterecht niet in aanmerking werd genomen. Er zijn ook geen stukken waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker, omwille van enige aandoening of een gebeurtenis, niet bij machte zou zijn geweest om zijn relaas op een deugdelijke wijze uiteen te zetten.

Verweerder kan worden bijgetreden in zijn conclusie dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is en dat de door hem aangebrachte documenten niet toelaten anders te oordelen.

Bijkomend stelt verzoeker nog dat hij ondertussen niet meer kan terugkeren naar Afghanistan, omdat hij vreest dat hij, na zijn verblijf in het buitenland, bij de taliban en lokale gemeenschap zal opvallen en als een ongelovige of als verwesterd zal worden gepercipieerd. Hij verwijst in dit verband naar de duur van zijn verblijf in België en brengt ook stukken aan die zijn tewerkstelling in dit land aantonen.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt, blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. COI Focus Afghanistan, december 2023, blz. 99; EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024, blz. 44-46; SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad, februari 2025, blz. 17 e.v.).

Er blijkt ook niet dat de taliban, bij een controle aan de grens of een checkpoint, eenvoudig zouden kunnen vaststellen dat verzoeker, die aangaf het grootste deel van zijn leven in Afghanistan te hebben gewoond, ooit in België heeft verbleven.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, tot aan zijn vertrek in zijn geboortedorp K. heeft gewoond, dat hij een soennitische moslim is, dat hij verschillende familieleden in zijn land van herkomst heeft (onder wie zijn echtgenote, zoon, moeder, broer, zussen en een oom aan moederszijde), dat hij Pashtu spreekt, dat hij op volwassen leeftijd – en dus toen hij reeds was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – Afghanistan verliet en dus niet zomaar kan worden aangenomen dat wanneer hij zich opnieuw in dat land zou vestigen hij zal opvallen of er automatisch als een “afvallige” of ongelovige zal worden beschouwd. Er blijkt ook geenszins dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt of dat hij in Afghanistan zal worden gepercipieerd als verwesterd. Uit de aan de Raad voorgelegde verslagen blijkt dat vele personen, na de machtsovername door de taliban, naar Afghanistan terugkeren (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024, blz. 44; SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad, februari 2025, blz. 4.) en kan niet worden afgeleid dat Afghaanse onderdanen, met een profiel zoals dat van verzoeker, er problemen ondervinden.

Verzoeker maakt met zijn toelichtingen geenszins aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf in België, alsook naar het feit dat hij lessen Nederlands volgde, een certificaat reach truck driver behaalde en werkte in een verpakkingsoedrijf, en hieromtrent stukken aan te brengen, toont verzoeker niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Er kan zelfs niet worden vastgesteld dat de taliban of de lokale gemeenschap op de hoogte zouden zijn van wat hij in België heeft gedaan. Hij toont met zijn verwijzing naar de duur van zijn verblijf en de wijze waarop hij zijn tijd besteedde in België evenmin aan dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd. Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt, dat verweerder artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of enig ander, niet nader omschreven beginsel van behoorlijk bestuur heeft miskend of dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt.

4.2.3. In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van zijn middel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

De Raad dient te duiden dat, mede gelet op voorgaande vaststellingen, verzoekers asielrelaas en zijn verwijzing naar de duur van zijn verblijf en zijn activiteiten in België op zich niet toelaten te besluiten dat er

zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij in Afghanistan een risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont ook niet aan dat verweerders beoordeling dat de socio-economische situatie in Afghanistan in voorliggende zaak geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, incorrect is.

Daarnaast merkt de Raad op dat niet kan worden besloten dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker gaf immers aan afkomstig te zijn uit de provincie Kunar en uit de informatie waarover de Raad heden beschikt blijkt weliswaar dat er in deze provincie nog sprake is van geweld, maar dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA Country Guidance: Afghanistan januari 2023, blz. 34 en EUAA Afghanistan - Country Focus, november 2024, blz. 52 - 61). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Verzoekers toelichting dat de NAVO-troepen Afghanistan hebben verlaten en dat de veiligheidssituatie in het land volatiel blijft, wijzigt hier niets aan.

Tevens kan nog worden geduid dat de UNAMA in juni 2023 nog een duidelijk verslag heeft uitgebracht, waarin ook wordt geconcludeerd dat het aantal burgerdoden in Afghanistan significant is gedaald sedert de machtsovername door de taliban (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023, blz. 12). In dit verslag wordt er eveneens op gewezen dat slachtoffers meestal vielen bij aanslagen die waren gericht tegen religieuze en etnische minderheden en overheidspersoneel. Soortgelijke inlichtingen kunnen worden teruggevonden in andere recente verslagen (EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023, blz. 31 - 35; EUAA Country Guidance: Afghanistan, mei 2024, blz. 110 - 115). Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermings-status, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het middel kan niet worden aangenomen.

De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend vijftientwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK